

מסורת הש"ס

(א) ר"ה כ"ד (ג) [לעיל מ]. (מבוצע פת.] (ג) [צ"ק כ.]. (ד) [לעיל מ]. (ה) כ"י ד"ר מלח. (ו) [מבוצע קד.] (ז) סס (ח) סס פ"ט (ט) [חולין מט: מג.]. (י) [ומקמינה לה בדרף מו. וכן בסוגיא דהכלה.] (כ) ש"ך [מתני' דף מה. ד"ש.] (ל) ש"ך [מתני' שס. ד"ש.]

הנהגות הב"ח

(א) גמ' [ורכ"ל א.]. (ב) [ש"י ד"ה מה טובה להפקיע ממונע הסי' ואח"כ מ"ה יורשין] נגשעין אס' אין יכילס:] (א) (ב) ד"ה אהס' צאלמנה הא דקמי':

גליון הש"ס

גמ' אמר רבא הוא ואחר מצטרפין לעדות אחרת. קשה לי רבא לטעמיה דס"ל כשהגדרתן דף כו דרע לטמין מכר להעד דלמי רע לעדות ל"כ לעדות מנען מצטרפין דהא נעדותה על הלכנה היה רק רע לשמיע ועיין: שם הואיל ואיתא ליה, שבת דף פ"ב וס"ז:

רבינו חננאל

שיהו נשבעין הפועלין בפני הנהוני מפני [הבשה] הראמר בשלא העמידו אצלו אבל אם העמיד את הפועלין אצל הנהוני אין בעה"ב חייב לפועלין כלום: תניא א"ר טרוד בשבועה זו למא א"ר חייא תניא שניהן נשבעין ונטולין מבעה"ב. ואסקה רבא פועלין נשבעין לבעה"ב במעמד חנוני. דלמא מוכסי מיניה: ירושלמי בפרק האיש מקדש בחתיולא א"ר אבא אלא עובדא קמיה רב ועשה שליח עד חד בר נש אפקד גרביי גבי קריפא דהרביה וכפר ביה א"ר פנחס אתא עובדא קמיה דר' ירמיה ועשה שליח עד וחייבו על ידי הכתף. אית מתניתא אמר (שלא) [שלאו] שלן אדם כמותו: איתמר שתי כיתי עדים המכחישות זו את זו אמר רב הונא זו באה בפני עצמה ומעידה וזו באה בפני עצמה ומעידה. ורב חסדא אמר בהדי שיהו שקיי למא לי פירוש רב הונא פסלם באותה העדות שהוכשרה בה ומכשירם בעדות אחרת כל כח בפני עצמה. ועד מכח זו ועד מכח זו בעדות אחרת פסולה. ורב חסדא פסלם בכל עדות שבעול פסל כל כח בפני עצמה וכן אחד מזה הכת ודייקי מדרקתי רב הונא זו באה בפני עצמה ומעידה וזו באה בפני עצמה ומעידה ולא קתי פסולין לעדות זו שהוכשרו וכשרים לעדות אחרת. ש"מ בת כח בפני עצמה כשרה. אבל עד אחד מזה הכת ועד אחד מזה הכת פסולין ואפי' לרב הונא הלכך שני מלוך וב' לוחי וב' שטרות. וככל שטר כת

בפני עצמה היינו פלוגתניהו. רב הונא מכדי ב' שטרות כדאמרן ורב חסדא פוסל ב' שטרות דסבר מכל מקום כת אחת מן פסולת. לכל ספק הוא ומספיקא לא מפקינן ממונא. מלוה ללוה ושני שטרות יד בעל השטר על ההתחנות פירוש ראובן הוציא על שמעון ב' שטרות באחד ק' ובאחד ק' ואילו שני כתות המכחישות כת האחת חותמין בשטר האחד והכת האחרת חותמין בשטר השני ואמר ראובן מכל פנים כת אחת מהן פסולה גבה אתה איוז כת מהן פסולה. וכיון שאינו יכול לברר אומר לו עדים החותמין בשטר של ר' הן הפסולין. הלכך גובה שטר של ר' ואומר שטר של מלרין הלא ומיפני: שני מלרין ללוה אחד ושני שטרות היינו מתניתין. דתנן שניהן נשבעין ונטולין מבעה"ב הלכך שני מלוך נשבעין ונטולין מ' שודא א' מהן [פסולת] כמו הפועל והנהוני נשבעין ונטולין מבעה"ב: שני ללוה מלוה אחד וכל אחד אומר השטר שעלי הוא הפסול והמלוה אינו יכול לברר אליבא דרב הונא דינא מאי ועלתה בחיזק קו"ל כל תיקן דתמנא לקולא ונשבעין שניהן ומיפני ור"א תיקי כי האי גזות חולקין ומתובנין על רב חסדא אחד אומר גבה שתי מרדעות היתה הלכנה ואחד אומר שלש עדותן קיימת. אחד אומר שלש ואחד אומר חמש עדותן בטילה ומצטרפין לעדות אחרת מאי לאו אע"ג דכל חד מכחיש לחבריה פסולין לאותה עדות ומצטרפין לעדות אחרת דמנען וקשיא לרב חסדא. ופריך רבא וכל הוא [ואחר כו'] כלומר אחד מאלו העדים מצורף עם אחר בעדות זו שדא חודש הדון לזה תרי וחד ואין דבריו של אחד במקום שנים. וק"ל כרב הונא דדייקא מתני' כוחיה ועוד רב חסדא תלמיד הוא לגבי רב הונא דגרסינן בפרק הדר עם הנכרי בחצר (דף ע"ב:) אמר רב יוסף ביצתא בכוחתא בעאי מיניה דרב חסדא בשני דרב הונא ולא אורי לי: מתני' אמר לחנוני תן לי בדינך פירות ונתן לו אמר לו תן את הדינך כו'. משנבחה בשפרד הנהוני הפירות לבעה"ב וא"ל תן לי את הדינך וא"ל נתתי לך ונתתו באנפלי שלך. וחזר הנהוני ומסתרן

אחד אומר גבוה שפי מרדעות. גזי עדות החדש תניא שהיו בזדקין אותם כמה היתה גבוה מן הקרקע למראה עיניו באומדנ שפיולו של רקיע: **מרדעת.** מלמד הבקר: **מאי** לאו. מאטרפין לעדות ממון כל אחד מהן כשר להעיד עם עד אחר צעדות ממון ואע"פ שידענו שאחד פסול וקשיא לרב חסדא: **אמר רבא.** הכי קאמר אחד מאלו מאטרפך עם עד אחר אם יאמר כמותו צעדות זה והיינו עדות אחרת שנעשית כת זו והנלטרתפ עדות אחרת לעלמה בחדש של אדגאנלי מילתא דקושטא אסהיד שהרי זה מסייעו והוי ליה תרי וחד: **אימסי בזמן שהפירות בו'.** אימתי תריך בעל הבית ליטבע בזמן שהפירות לצורין כו': **דפירי עזדי דמרקנו.** וממחר חנוני להשליס למוך כליו של לוקח קודם קבלת הדינך שלא יחזור: לא שנו. דנשבעה מיהא שקלי יתומין מן היתומין אלא שמת מלוה כו': נפחייז מלוה שצועה. שלא התקבל כלום שהנפרע מן היתומין אפי' בשטר תריך שצועה ואין אדם מוריש ממון שהוא מחויב עליו שצועה לצניו לפי שאין הבנים יכולים ליטבע שצועה זו שנחייז אציהם: **מה עינב.** להפקיע ממונע (א) אם אין יכולין ליטבע אותה שצועה ממש ישצנו שצועת יורשין כגון שצועה שלא פקדנו אלא ונטולין: **עמד דנין.** שהוליא שטר זה על יתמי לזה ואמרו לו צ"ד השצנו

ואע"פ שידענו שאחד פסול וקשיא

לרב חסדא: **אמר רבא.** הכי קאמר

אחד מאלו מאטרפך עם עד אחר אם

יאמר כמותו צעדות זה והיינו עדות

אחרת שנעשית כת זו והנלטרתפ עדות

אחרת לעלמה בחדש של אדגאנלי

מילתא דקושטא אסהיד שהרי זה

מסייעו והוי ליה תרי וחד: **אימסי**

בזמן שהפירות בו'. אימתי תריך בעל

הבית ליטבע בזמן שהפירות לצורין

כו': **דפירי עזדי דמרקנו.** וממחר

חנוני להשליס למוך כליו של לוקח

קודם קבלת הדינך שלא יחזור: לא

שנו. דנשבעה מיהא שקלי יתומין מן

היתומין אלא שמת מלוה כו': נפחייז

מלוה שצועה. שלא התקבל כלום

שהנפרע מן היתומין אפי' בשטר תריך

שצועה ואין אדם מוריש ממון שהוא

מחויב עליו שצועה לצניו לפי שאין

הבנים יכולים ליטבע שצועה זו

שנחייז אציהם: **מה עינב.** להפקיע

ממונע (א) אם אין יכולין ליטבע אותה

שצועה ממש ישצנו שצועת יורשין

כגון שצועה שלא פקדנו אלא

ונטולין: **עמד דנין.** שהוליא שטר זה

על יתמי לזה ואמרו לו צ"ד השצנו

ואע"פ שידענו שאחד פסול וקשיא

לרב חסדא: **אמר רבא.** הכי קאמר

אחד מאלו מאטרפך עם עד אחר אם

יאמר כמותו צעדות זה והיינו עדות

אחרת שנעשית כת זו והנלטרתפ עדות

אחרת לעלמה בחדש של אדגאנלי

מילתא דקושטא אסהיד שהרי זה

מסייעו והוי ליה תרי וחד: **אימסי**

בזמן שהפירות בו'. אימתי תריך בעל

הבית ליטבע בזמן שהפירות לצורין

כו': **דפירי עזדי דמרקנו.** וממחר

חנוני להשליס למוך כליו של לוקח

קודם קבלת הדינך שלא יחזור: לא

שנו. דנשבעה מיהא שקלי יתומין מן

היתומין אלא שמת מלוה כו': נפחייז

מלוה שצועה. שלא התקבל כלום

שהנפרע מן היתומין אפי' בשטר תריך

שצועה ואין אדם מוריש ממון שהוא

מחויב עליו שצועה לצניו לפי שאין

הבנים יכולים ליטבע שצועה זו

שנחייז אציהם: **מה עינב.** להפקיע

ממונע (א) אם אין יכולין ליטבע אותה

שצועה ממש ישצנו שצועת יורשין

כגון שצועה שלא פקדנו אלא

ונטולין: **עמד דנין.** שהוליא שטר זה

על יתמי לזה ואמרו לו צ"ד השצנו

ואע"פ שידענו שאחד פסול וקשיא

לרב חסדא: **אמר רבא.** הכי קאמר

אחד מאלו מאטרפך עם עד אחר אם

יאמר כמותו צעדות זה והיינו עדות

אחרת שנעשית כת זו והנלטרתפ עדות

אחרת לעלמה בחדש של אדגאנלי

מילתא דקושטא אסהיד שהרי זה

מסייעו והוי ליה תרי וחד: **אימסי**

בזמן שהפירות בו'. אימתי תריך בעל

הבית ליטבע בזמן שהפירות לצורין

כו': **דפירי עזדי דמרקנו.** וממחר

חנוני להשליס למוך כליו של לוקח

קודם קבלת הדינך שלא יחזור: לא

כל הגשבעין פרק שביעי שבועות

מח.

נשבע בע"ה הבית. חימה דשצותה היסת לא ניתקנה אלא צימי רב נחמן כדמוכח לעיל (דף מו.) [צד"ה דלרצנן וכו'] ואמאי נשבע ויש לומר דמייירי כגון שלא נתן לו עתה כלום ואומר ככר נתמתי לך קודם שנמת לי הפירות מקודם ועוד מפרש ר"ת

דמייירי צרישא שמדד החנוני פירות לכליו של בעל הבית ועודם צרשות חנוני וצסיפא נתן צעה"צ דינר צחנות ועדיין לא נטלו חנוני והוי חידוש שנטולין צצועה וכולם ממני' איירי צנשצנין ונטולין עד ולא נשצנין שלא צטענה וטעמא דנשצנין ונטולין הואיל ויאלו קלת מחזקת שכנגדם וטעמא דר' יהודה דלין חנוני מודד פירות אלא אם כן קבל הדינר ולוקח צעה"צ צלא שצועה וכן צנתן לו דינר צסיפא דמר רבי יהודה צצריך ליתן לו הפירות דלינר ליקח דינר ולמודד פירות דמייירי צחנותו שאין מקיף ולפי זה ה"פ צצרייתא דצגמ' אמר ר' יהודה אימתי נחלקו חכמים עלי בזמן שהפירות צצורין ונמנחין כו' אכל בזמן שהפשינן לאחוריו מודו לי דממע"ה וקשה דהאי אימתי לא הוי כשאר אימתי דעלמא דמפרש מילתא דפי" צין צא לחלוק צין צא לפרש אכל צ"ה הקונטרס הוי כשאר אימתי ולא תקשי הא דלמר' עירוצין (ד' פ"ב:) צכל מקום שאמר רבי יהודה אימתי אינו אלא לפרש צצרי חכמים והכא צא לחלוק צצכל הספרים גרסינן צפרק חלון (שם) שאמר ר' יהודה צצמשה אכל אימתי צצרייתא הוא שפיר לחלוק: **רבי יהודה אומר כל שהפירות בידי בו'.** הא דלא קאמר ר' יהודה הכא אין דרך חנוני לתת פירות עד שיטול דינר כדלמר גזי שולמי משום דדרך חנוני להקיף אלא דהכא איירינן צצאמו שאין לרבי להקיף ולקמן נמי לא שייך למימר כל שהאיסר צידו ידו לא שייך העלוינה לפי שפעמים צעל הבית נותן איסר צצפרותו והסם לא שייך למימר כל שהאיסר כו' לכן תנא ליטנא דליכא למיטעי: שאמר

מלוה לבני לזה שבועה אלא אמר רב נחמן אי איתא לדרב ודשמואל איתא אי ליתא ליתא אלמא מספקא ליה ^(א) והאמר רב יוסף בר מניומי עבד רב נחמן עובדא יחלוקו לדבריו ^(ב) דרבי מאיר קאמר וליה לא סבירא ליה מתיב רב אושעיא ^(ג) מתה יורשיה מזכירין את כתובתה עד עשרים וחמש שנים הכא במאי עסקינן ^(ד) שנשבעה ומתה תא שמע ^(ה) נשא ראשונה ומתה נשא שניה ומת הוא שניה ויורשיה קודמין ליורשי הראשונה ה"נ ^(ו) שנשבעה ומתה ת"ש ^(ז) אבל יורשיו משביעין אותה ואת יורשיה ואת הבאין ברשותה אמר רב שמעי' ^(ח) לצדדין קתני אותה באלמנה ויורשיה בגרושה מתיב רב נתן בר הושעיא ^(ט) יפה כח הבן מכח האב שהבן

לא אותה ולא יורשיה אכל יורשיה אם מתה והן צאין לגבות כתובתה. ומדקמינן יורשיו משביעין אותה צצנשבע יורשיה ונטולין וס"ה אדם מוריש שצועה: **אוסה צצאלמנה.** (א) דקתני יורשיו משביעין אותה מתוקמא אפי' צצאלמנה אכל ואת יורשיה דקתני מוקי לה רב ושמואל צצגרושה אם גירשה זה נמחייב לה כתובתה צצלא שצועה שהרי פטורה היא מן הגדר ומן השצועה ומתה צצחיי ואמר כך מת הוא דהוא ליה מת מלוה צצחיי ליה שצשממה היא יס' לה ממון גמור עליו צצלא שצועה לפיכך הורישתו צצגזיה ויורשיה הצצין ליפרע מיורשיו צצריינן ליטבע דקתנן (לעיל דף מה.) ^(י) היתומין מן היתומין לא יפרעו אלא צצצועה:

ידו על העליונה. כלומר לעולם הפירות בחזקת החנוני (של) שפסטרך בהן. אבל הפשילן בעה"ב בקפותו לאחוריו אומר לחנוני המוציא מביתו עליו הראיה. וכ"ש אם הפשילן החנוני בקופתו: אמר לשולחני תן לי בדינך מעות ונתן לו כו'. כענין של חנוני. וצריכא ידא אשבעינן קיימא דקתני נתתי לך הפירות והולכתם לחוך בידך בהא קא אמרי רבנן יטבע הנהוני. ועבדיי אינשי דידיה פירות וחדר שקלי מעות משום דמירקבו ובעו לאבונניהו. אבל מעות דלא מרקבי אימא מודו ליה לר' יהודה דשולחני לא יחייב מעות עד דשקול דינר ולעולם בעה"ב קמ"ל דאפילו באה אמרי רבנן ישבע השולחני. ואי אשמועינן הא בתרייתא הוא אמינא בהא אי"ר יהודה לעולם ישבע בעה"ב אבל בקיימא אימא מודו ליה לרבנן: **ומת' כשם שאמרו הפוגמת כתובתה לא תיפרע אלא בשבועה כו'.** ירושלמי אי"ר וירא כולן כעין שבועת התורה ירדו ליה ונתתה לא החזקה בידיה לגבות אלא כמי שגבת מיכן ואילך והוא כתובעה של מאחיו וזו פרוצ ואומי אינה אלא מנה. אינה נפרעת בלא שטת. וכן היתומים לא יפרעו אלא בשבועה. רב ושמואל דאמרי תרייהו לא שנו אלא שמת מלוה בחיי לזה אבל מת מלוה בחיי מלוה כבי נתייב מלוה לבני לזה שבועה מעידנא דשכיב לזה ואין אדם מוריש שבועה לבניו וכן הלכא: **שלושה לקמיה דר' אלעזר** אמר שבועה זו מה טיבה אלא יורשין נשבעין שבועת יורשין ונטולין כו'. מתיב רב הושעיה מתה יורשיה מזכירין כתובתה עד כ"ה שנה. הנה מת לזה בחיי מלוה הוא. כי מת הבעל בחיי אשתו ותאלמנה וישבה ליה בביתו (ז) ואם מתה בתוך כ"ה שנה לאלמנותיה יורשיה מזכירין כתובתה. כלומר נפרעין כתובתה אבל אם היתה בחיים אחרי מות אשתו יתור מכ"ה שנה אין לה שיש בכלל כ"ה שנה ששעשה טובת הגואה כ"י כתובתה כאשר מפורש בכתובתו פריך [הנושא] קשיא לרב ושמואל ופריקנן מתניתין דקתני יורשיה מזכירין כתובתה כשנשבעה ומתה וכן פריקנן בשניה יורשיה קודמין ליורשי הראשונה כשנשבעה ומתה. ת"ש אבל יורשיו משביעין אותה ואת יורשיה ואת הבאין ברשותה. והא הכא כשנשבעה

עין משפט ונר מצוה

בד א ב מיי פ"ב מהל' קידוש החדש הל' ה:
בד א מיי פ"ב מהל' מירכה הל' א סמנ עשין רכב טושי"ע ח"מ סי' לא סעיף ט:
בד ד מיי פ"יו מהל' מלוה הל' ג סמנ עשין כז טושי"ע ח"מ סי' קח ס"ט:
בד ה מיי שס טושי"ע שס סעיף יא:
בד ו מיי שס ה' ג סמנ ש"ע טור ש"ע ש וטור ש"ע ח"מ סי' לו סעיף א:
בד ז מיי פ"יית מהל' ארסות הל' ו [ופט"ו] הל"י"ג סמנ עשין מח טושי"ע ח"מ סי' לו סעיף א וסי' קא סעיף א:
בד ח מיי שס פ"יית הל' א סמנ ש טושי"ע ח"מ סי' לו סעיף א וסי' קא סעיף א:
בד ט מיי שס פ"יית הל' א סמנ ש טושי"ע ח"מ סי' לו סעיף א וסי' קא סעיף א [ונדר"ף כמותם פ"י דף קפ"ו]:
בד יא ב מיי שס פ"יית הל' א סמנ ש טור ש"ע ח"מ סי' לא סעיף ג [וס"י קה סעי' צ]:

מוסף רש"י

ומצטרפין לעדות אחרת. אחד מן מאטרפך עם עד אחר שיאמר כמותו (ד"ה כד.) אילימא מלוה. שהיה קיים והוי מוטאלין עליו שטר אצוני (כתובות פ"ג) אם הוליא שטר עליו לא יפיער אלא שצועת יורשין המפורש צצמשתמו שצועה שלא פקדנו אלא כו' (לעיל פ"ו.) עד עשרים וחמש שנים (לעיל ל"ה) למתות על כתובתה בתוך כ"ה שנים (כתובות פ"ד.) נשא ראשונה ומתה. בחייו. נשא שניה ומת הוא. וירשיה הראשונה צצאין ומצנין כתובת צצין דיכרין. כמו ששטין (נ"ג.) צנין דיכרין דהויין צצני מנלי כו'. או רוצים לחלוק יורשת אציהם שניה ויורשיה קודמין. צצני בעלת חוב. אכל ראשונים צצאין לישא את צצניא. דידו צצני יתרון מנן. לפיכך פועלין לא המוכ מחילה והשאר יורשת (שם צ.) יורשיו משביעין אותה. אם מתאלמנה וישבה או יורשיה נפרעין מן היתומין לריכס שצועה. שהרי לא פטרן אלא ממנו אם נתנה כתובתה בחייו (כתובות פ"ג) ויורשיה נשבעים שצועת יורשין המפורשת צצמסת שצועת (מה.) שצועה שלא פקדמנו צצשת מיהא ולא ארמה לנו קודם לכן ולא מאלט צין שטעומיה ששטר כתובתה פרוצ (כתובות שם.) ואת הבאין ברשותה. אם מכרה כתובתה לארסיה ומתגסה ומתה ולקוחותו מצנין אמו, נשבעין אף הן שצועת יורשין (שם.)

רבינו חננאל (המשך)

בפירות (ל) ומבקש לשמטם מבעה"ב על זה שנינו ישבע בעה"ב כענין שנים אוחזין בטליה שכל אחד מהן נשבע על מה שבידו מתחזק וא"ר יהודה כל מי שהפירות בידי

ידו על העליונה. כלומר לעולם הפירות בחזקת החנוני (של) שפסטרך בהן. אבל הפשילן בעה"ב בקפותו לאחוריו אומר לחנוני המוציא מביתו עליו הראיה. וכ"ש אם הפשילן החנוני בקופתו: אמר לשולחני תן לי בדינך מעות ונתן לו כו'. כענין של חנוני. וצריכא ידא אשבעינן קיימא דקתני נתתי לך הפירות והולכתם לחוך בידך בהא קא אמרי רבנן יטבע הנהוני. ועבדיי אינשי דידיה פירות וחדר שקלי מעות משום דמירקבו ובעו לאבונניהו. אבל מעות דלא מרקבי אימא מודו ליה לר' יהודה דשולחני לא יחייב מעות עד דשקול דינר ולעולם בעה"ב קמ"ל דאפילו באה אמרי רבנן ישבע השולחני. ואי אשמועינן הא בתרייתא הוא אמינא בהא אי"ר יהודה לעולם ישבע בעה"ב אבל בקיימא אימא מודו ליה לרבנן: **ומת' כשם שאמרו הפוגמת כתובתה לא תיפרע אלא בשבועה כו'.** ירושלמי אי"ר וירא כולן כעין שבועת התורה ירדו ליה ונתתה לא החזקה בידיה לגבות אלא כמי שגבת מיכן ואילך והוא כתובעה של מאחיו וזו פרוצ ואומי אינה אלא מנה. אינה נפרעת בלא שטת. וכן היתומים לא יפרעו אלא בשבועה. רב ושמואל דאמרי תרייהו לא שנו אלא שמת מלוה בחיי לזה אבל מת מלוה בחיי מלוה כבי נתייב מלוה לבני לזה שבועה מעידנא דשכיב לזה ואין אדם מוריש שבועה לבניו וכן הלכא: **שלושה לקמיה דר' אלעזר** אמר שבועה זו מה טיבה אלא יורשין נשבעין שבועת יורשין ונטולין כו'. מתיב רב הושעיה מתה יורשיה מזכירין כתובתה עד כ"ה שנה. הנה מת לזה בחיי מלוה הוא. כי מת הבעל בחיי אשתו ותאלמנה וישבה ליה בביתו (ז) ואם מתה בתוך כ"ה שנה לאלמנותיה יורשיה מזכירין כתובתה. כלומר נפרעין כתובתה אבל אם היתה בחיים אחרי מות אשתו יתור מכ"ה שנה אין לה שיש בכלל כ"ה שנה ששעשה טובת הגואה כ"י כתובתה כאשר מפורש בכתובתו פריך [הנושא] קשיא לרב ושמואל ופריקנן מתניתין דקתני יורשיה מזכירין כתובתה כשנשבעה ומתה וכן פריקנן בשניה יורשיה קודמין ליורשי הראשונה כשנשבעה ומתה. ת"ש אבל יורשיו משביעין אותה ואת יורשיה ואת הבאין ברשותה. והא הכא כשנשבעה

(א) וגלה ד"ה: צסיפא מ"ה שהצעה"צ מתקן דנער ונלה דלין ר"ל חלוקים ממש רק דהצעה"צ מתקן פרכי דנער ונמקלן כזה מיהיה הש"ך עליו כפי"ס א"ר ד"ר.

(ב) כל פ"י של דינר כזה מיהא אכילא דרע"מ צצמני' כמותה שס ע"ג"א.